

50. Házamnak belsejében Isten lakozik

A 117. számú éneket imádkozzuk:

*Istenség mélysége, lelkek édessége,
Elrejtezve itt vagyon.
Drága lelki ízzel, mennyei szent mézzel
Bővelkedik ez nagyon.
Minden teremtett lélek földön és a föld felett
Buzgó szívvel imádjon.*

Az összeszedettség imájának begyakorlásánál sokféle próbálkozásunk volt már: a földi tűz és az égi tűz, a víz felmelegítése, az örök életre szökellő vízforrás, Isten öntözött kertje, amelybe Ő szívesen eljön. Mi pedig elindultunk a túlpart felé, mert az Ő örök fényessége vonz. Ott a túlsó parton vár Isten temploma, amely tulajdonképpen a mi megdicsőült lelkünk Jézus által készített mennyei hajléka.

I. Örömmel keressük Istent a házunkban!

Ma próbáljuk nem annyira magunkon kívül keresni Istent, és megélni a Vele való találkozást tűzben, vízben, folyóparton vagy az Úr folyamában, békességének áradásában, a parton és a túlpart még messzi távlataiban, hanem keressük Istent belül, házunk belsejében!

1. Erre a zsolttáros ad biztatást: *Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké szeret minket. Így szóljanak azok, akiket megváltott az Úr, akiket megmentett az ellenség kezéből, és akiket minden tájról összegyűjtött* (Zsolt 106, 1-3).

a) A bevezető csendes elmélyedésben próbáljam ezt a **hálát** megélni, mert *az Úr minden tájról összegyűjtött magához bennünket*, hogy találkozhatunk Vele! Engedjem, hogy lelkemből a hála egyre magasabbra szárnyaljon fölfelé! Ugyanakkor éljem meg, hogy Ő telepített le ide, ebbe a házba. Ide gyűjtött össze, ez lett a mi találkozásunk helye.

b) Mit tesz az ember, amikor vendéget vár? Csinosítgatja a hajlékát. S közben **dalol** – mert jókedve támad –, hiszen jön a kedves vendég! A zsolttárostól kapunk ehhez is tanítást: *Jóságról és igazságról dalolok, Uram, Neked szól éneke* (Zsolt 100, 1).

c) **Jókedvre hangol**, hogy az Úr megígérte: eljön, és itt lesz nálunk, találkozhatunk! Akkor daloljak, amint az apostol mondja: *Énekeljétek hálás szívvel zsolttárt, himnuszot és szent dalokat Istennek!* (Kol 3, 16).

2. Most nem kell boncolgatnom, hogy miért van jókedvem; tudniillik azért, mert énekelek, vagy azért, mert jön az én Uram? A kettő egybefonódik. **Érkezése öröme hangol. Lelkem megtelik édes dallammal, harmóniával!**

a) Énekelhetem a Jézus-imát is! Így még jobban összekapcsolódik az Úrral szívünk érzésvilága, meg azokkal is, akikkel együtt könyörgök szerte a világban: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*

b) Hagyjam, hadd visszhangozzék a dallam lelkemben! A melódiához próbáljam hozzákapcsolni szívem tüzes szeretetét, amellyel vágyódom az Ő érkezésére! Az én isteni Uram meghallja, és meggyorsítja lépteit hozzám. Ilyen tüzes szeretettel énekeljem újra meg újra: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*

c) *Jóságról és igazságról dalolok* (Zsolt 100, 1). Az Úrnak szól az éneke, pedig most még csak kérem az irgalmát. Most még csak kezdem tapasztalni irgalmas szeretetének *hatalmát, amellyel kiragad a sötétség országából, és helyet ad az Ő fényességének világában, országában* (vö. Kol 1, 13). Hát még milyen lesz majd akkor a dalom, amikor már meg is tapasztalhatom az Ő irgalmát; tudniillik hogy eljött, hogy megmentett, hogy itt van!

II. Mi szükséges ahhoz, hogy megtaláljuk Istent házunk belsejében?

1. **Kell az ártatlan lélek vágyakozása!** A zsoltárossal mondjuk: *Az ártatlanság útján akarok élni, mikor jössz el hozzám?* (Zsolt 100, 2). Szükséges az ártatlan lélek, a tiszta szív, mert az vonzza az Urat.

a) Csak fokozzam a vágyamat! *Mikor jössz el hozzám?* Az Úrra irányított vágy összeszedettségét eredményez bennem. Az értelmemmel arra tudok koncentrálni, akit várok. A szívemmel az után vágyódom, akinek érkezését már annyira kívánom: *mikor jössz már el hozzám, Uram?*

b) Itt maga a zsoltáros – s rajta keresztül a kinyilatkoztató Isten – adja a tanítást, hogy szabad kívánom Isten érkezését, azt a misztikus cselekedetet, amellyel Isten megelőzi az én emberi tevékenységemet. Akkor már nem nekem kell erőlködnöm, hogy betöltsön szeretetével, hanem ingyenes kegyelemből hajlandó eljönni hozzám! Minél erőteljesebb a vágyam, annál jobban meghatja az én Uram szívét az ilyen gyermeki kívánság. De azért csak **tegyek meg mindent** a magam részéről, **amit meg tudok tenni!**

c) A zsoltáros így folytatja: *Tiszta szívvel akarok élni házamnak belsejében. Nem jár az eszem hitvány dolgokon* (Zsolt 100, 2-3). *Az ártatlanság útján* őrzöm szívemet, őrzöm gondolataimat. Már nem hiábavaló ábránd az én vágyakozásom, hogy *mikor jössz el hozzám!*

2. **Kell a lélek szegénysége is!** A zsoltárostól kapunk tanítást erre is: *A szegények kívánságát meghallgatod, Uram; megerősíted szívüket, figyelmed feléjük fordul* (Zsolt 9, 18).

a) „Uram, akkor én szegényebb akarok lenni a bűnnel, szegényebb az e világ minden vonzásával, szegényebb önmagammal, mindazzal, ami elvonna Tőled! Csak egyetlen kívánságom van: Te; egyetlen gazdagságot kívánok: Téged! Te vagy az, aki megerősíted a szívemet a várakozásban. Még ha hosszú évekig tart is ez a várakozás, Neked olyan, mint egy szempillantás! (vö. Zsolt 89, 4). Akkor én sem nyafogok, hogy meddig kell még várnom! Uram, tudom, hogy *figyelmed felém fordult.*”

b) S hogy mennyire nem csalódom és nem tévedek, az Úr határozottan kijelenti: *A szűkölködők nyomora és a szegények sóhaja miatt szabadulást viszek annak, aki arra vágyódik!* (Zsolt 11, 5). **Én vágyódom az Úrhoz, az Úr pedig betölti szívem vágyait.** Minél tisztább a szívem, annál könnyebben betölti. Minél jobban sóhajtozom Utána, annál hamarabb hozza a szabadulást. Minél szegényebb vagyok e világ szemében, szűkölködöm, ínséget szenvedek az e világ javaiban, annál inkább megtapasztalom, hogy az Úr szabadulást hoz! Jaj, mit kellene még kiszórnom lelkem hajlékából, hogy egészen tiszta és üres legyen, hogy az Úr szívesen jöjjön az én hajlékomba?

c) Arra kellene törekednem, hogy lelkem hajlékában csupán olyan bútor legyen, amely csak az Övé! Nem tartok meg magamnak semmit sem magamból! Azt szeretném, ha az én Uram egész otthonosan érezné magát nálam! Lelkem hajlékában, életem mélyén adjam Neki mindazt, ami abban benne van, hiszen *Ő a szegények sóhajára figyel!* Ellenőrizzem, hogy tényleg az Úrnak adtam-e mindezeket? Egészen az Övé már, s nem pedig az enyém?

3. **Kell a lélek nagylelkűsége is!** A zsoltáros szavával keressem: *Mit adhatok még az Úrnak?* (Zsolt 115, 3).

Akkor a vendégfogadásra előkészített lelkem hajlékában boldog örömmel élhetem meg: **mindent az én Uram szeretete rendezett be** nemcsak magának, hanem nekem is! Ott lehetek, ahol *Ő* akar lenni! A hajlék – amelybe befogadni akarom *Őt* – az *Övé!* Nekem csak használatra adta, hogy ott együtt lehessünk egymással! Életemben minden az *Ő* keze nyomát őrzi. Minden esemény az *Ő* szeretetéről árulkodik.

a) **Lelkem hajléka** – amelyben lakozhatom – olyan oltalmat adó hely, mint a **védőpajzs:** *Oltalmazó pajzsot Te nyújtottál nekem, a Te jobbod ölelt át engem, és a Te jóságod nevelgetett* (Zsolt 17, 38). Ez a hajlék megóv az ellenséges támadásoktól, a nap égető nyilaitól, a jégeső csapásaitól, a hidegtől vagy a tikkasztó melegtől. Olyan ismerős élmény: házon belül otthonosan érezhetem magam, biztonságban vagyok! **Nem kell félnem** semmitől!

Ott megélhetem: **az Úr átölel** engem: *A Te jobbod ölelt át engem!* Tapasztaljam meg boldogan, és hagyjam, hogy az Úr jósága nevelgessen, elrendezze bennem azt, amit én nem tudtam jól megtenni házam belsejében!

b) Engedjem, hogy az Úr elsimogassa lelkem minden kócoságát! Engedjem, hogy helyére tegye bennem mindazt, ami még igazításra szorul, *elrendezze bennem a szeretetet!* (vö. Én 2, 4 Vulg.). Boldogan hagyjam: *az Úr jósága nevelgessen engem!*

c) Még nem látom az én Uramat házam belsejében, csak szeretetének jeleit tapasztalom. De szeretném egyre jobban észrevenni, nemcsak keze nyomait, hanem a jelenlétének édességét is!

4. **Kell a lélek összeszedettsége is**, ahogyan a zsoltáros tanítja: *Ti, akik Istenről megfeledkeztek, szálljatok magatokba!* (Zsolt 49, 22).

a) Ez a baj! *Megfeledkezem* az Úrról, szétszórt vagyok, nem törődöm eléggé lelkem hajlékának Urával, nem figyelek Rá, nem vágyódom az érkezése után: olyan **szétszórt vagyok!** A megoldás: **szálljak magamba!** Csodálatos kifejezés: szárnyalni. Nem magasan az égbe, a messzeségbe, hanem lelkem mélyére! Ez a *magába szállás* a tékozló fiúnak is a magatartása. Amikor látja, hogy elherdált mindent, nincs mit ennie, és atyja házára gondol, hogy ott még a szolgának is jobb dolga van, akkor magába szállva bánkódik (vö. Lk 15, 17).

Ez a bűnbánat a lélek megtisztulására segít: az én Mennyei Atyám jön el hozzám, és elrendeli szolgálóinak, papjainak, hogy tisztítsanak meg, hogy a megszentelő kegyelem *köntösét* (vö. Mt 22, 12) adják újra rám, hogy a lakómban részt vehessek!

b) Az én Uram nagyon jól tudja, hogy miért van szükség erre a lélek megtisztulásra. Így szól: *Akiknek útja szeplőtelen, annak megadom, hogy meglássa Isten üdvösségét* (Zsolt 49, 23).

Tehát az, akinek életútja szeplőtelen, aki vigyáz útjaira, **aki bűn nélkül éli az életét**, az ott, lelke mélyén **meglátja** Isten üdvösségét, **Isten életét**, mert az üdvösség nem más, mint maga az Isten! Üdvösségre eljutni annyit jelent, mint örökre eljutni Istenbe! Isten megadja, hogy meglássam az Ő üdvösségét! Nem testi szemmel, hanem a lélek látásával. A szerető lélek ugyanis tudja „látni” a Láthatatlant.

III. Az összeszedettség útja: magunkba szállni, Istenre gondolni, és szeretetből megtenni a parancsokat, vagyis Isten kedvéért, tiszta lélekkel élni

A többit majd Ő megadja, hiszen köti saját ígérete: *Aki ismeri és megtartja a parancsaimat, az szeret engem. Aki pedig szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Szeretni fogom őt én is, és kinyilatkoztatom magam neki. Atyám is szeretni fogja őt. Hozzá megyünk, és benne fogunk lakni* (Jn 14, 21. 23-24). Ha én tiszta lélekkel élek házam belsejében, ha szeretetből megtartom az Ő parancsait, akkor Ő az ígérete szerint kinyilatkoztatja magát nekem. **Lakást vesz nálam.**

1. Itt megáll a beszéd, megszűnnek a szavak: „Csünghetek ajakán szótalan, mint gyümölcs a fán” (vö. Petőfi Sándor). Mert Ő volt az első, aki a szeretet csókjával köszöntött, s már nincs szükség szavakra.

2. Ha ajkam néma, azért a **szívem beszél. Minden dobbanása az örömet lükteti** isteni Vendégem felé! Örülök, hogy én egyre **kisebb leszek, Ő pedig növekszik** (vö. Jn 3,30) lelkem hajlékában.

3. Szívem mélyéről feléje lüktet: „Nem én, hanem Te!”

4. Minden lélegzetvételnél akarjak jobban betöltődni Ővele, az Ő szeretetével, örömeivel!

Nem engedhetem, hogy ezt az édes együttlétet bármi is megzavarja! A külvilág nyüzsgései, zajai nem hallatszanak be házam belsejébe, mert azt már az Úr töltötte be. A külvilág támadásai, a gonosz lélek nyilai nem érinthetik a lelkemet, mert az én Uram nyújtott nekem oltalmazó pajzsot, és az Ő jobbjára átölelve tartja a lelkemet! Én pedig boldogan hagyom, hogy magánál tartson!

Szavak kimondása nélkül is tudom: „Uram, boldog vagyok Veled!” Anélkül, hogy a fülemmel hallanám, tudom, hogy Ő mondja nekem: „Gyermekelem, boldog vagyok veled!”

Ó, micsoda boldogság! Megadom magam ennek a hatalmas isteni akaratsnak! Ahogy a folyó átszakítja a gátat, és elárad a víz, úgy fenntartás nélkül engedjem, hogy az Úr átszakítsa a minket

elválasztó falat, s belém áradjon az Ő szeretete, boldogsága! Eggyé lesz a kettő: a Teremtő szeretete teremtménye iránt és a teremtmény szeretete teremtő Ura iránt; Isten belső, de kiáradni akaró boldogsága az ember belső, de Isten felé törekvő boldogságával! Isten és a lélek egy szeretet, egy boldogság!

Ó, milyen jó, hogy házam belsejében nem én lakom már, hanem Isten lakozik, aki lelkem hajlékának az Ura!

A 141. számú éneket imádkozzuk befejezésül:

Velünk lakó tiszta Ostya,

isteni nagy Igazság!

Minden csodák legnagyobbja,

halhatatlan orvosság!

Választottak gabonája,

lelkünk édes, dús mannája,

Kegyelemnek ajándéka,

Istennek szent Báránya!